

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 18-04-18904

תיק חיצוני:

בפני כבוד השופט אוהד גורדון

פלונים

התובעים

נגד

הנתבעים

1-13. פלונים
14. מדינת ישראל

החלטה

זוהי גרסה מותרת לפרסום.

בהחלטה זו אכריע בבקשת הנתבעת 14 לסילוק התביעה נגדה על הסף.

רקע

1. בהחלטה שניתנה בסיום ישיבת קדם המשפט מיום 22.1.20 הוריתי לתובעים להודיע כנגד אילו נתבעים הם מבקשים להמשיך את התביעה, להבהיר מהם המעשים המיוחסים לכל נתבע נגדו יבחרו להמשיך, להמציא לכל נתבע מהסוג האחרון עותק שלם של תצהיריהם על נספחיהם ולהגיש אישורי מסירה, וכן לשוב ולהציג עמדה בנוגע לבקשת הנתבעת 14 לסילוק על הסף.
2. ביום 10.2.20 ביקשו התובעים וקיבלו ארכה עד 23.2.20 להצגת עמדה בנוגע לבקשת הנתבעת 14. הם לא התייחסו ליתר ההוראות. באותו יום מסרה הנתבעת 14 שהתובעים הודיעו לה כי הם ממשיכים את ההליך נגדה. משחלף המועד ולא התקבלה עמדה מהתובעים, הוריתי להם ביום 25.2.20 לנמק עד 26.3.20 מדוע לא תימחק התביעה מחוסר מעש. ביום 25.2.20 ביקשו התובעים וקיבלו ארכה להצגת עמדתם עד 2.3.20. גם מועד זה

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 18-04-18904

תיק חיצוני:

1 חלף ולא הוצגה עמדה. ביום 5.3.20 וביום 8.4.20 חזרתי והתרעתי בפני התובעים על
2 אפשרות של מחיקה מחוסר מעש.
3 עד לחתימת החלטה זו לא התקבלה עמדה של התובעים. נוכח ההתנהלות שפורטה לעיל,
4 היה מקום להורות כבר עתה על מחיקת התביעה מחוסר מעש. עם זאת, נוכח קשיי העת
5 בה אנו מצויים וכן בשל הנמקות בקשות הארכה שהציגו אילוצים אישיים-רפואיים,
6 אאפשר לתובעים הזדמנות נוספת. אני חוזר ומורה לתובעים לספק את הפרטים
7 הדרושים כמובא בפיסקה 1 לעיל ולחלופין לנמק מדוע לא תימחק התביעה מחוסר
8 מעש, וזאת עד ליום 12.5.20. ההוראה היא צו לפי תקנה 65 לתקנות סדר הדין האזרחי,
9 התשמ"ד-1984 (להלן "תקנות סדר הדין האזרחי"), והמשך הפרתה יביא למחיקת
10 התובענה הן מחוסר מעש והן לפי תקנה 122 לתקנות האמורות.

11 4. שונים פני הדברים בנוגע לבקשת הנתבעת 14 לסילוק התביעה נגדה על הסף. המדובר
12 בבקשה שהוגשה ביום 22.5.18, התובע הגיב לה ביום 19.6.18 והנתבעת 14 הגיבה לתגובה
13 ביום 28.6.18. התובע הגיב לבקשה גם בישיבת קדם המשפט שנערכה ביום 22.1.20. הגם
14 שהתבקש לשקול ולהציג התייחסות נוספת, לא עשה זאת במועד ואורכות שביקש לעניין
15 זה חלפו. לצד זה, הודיעה הנתבעת 14 שבישר לה כי הוא עומד על המשך ההליך נגדה.
16 בנסיבות אלה, איני מוצא לעכב את ההכרעה בבקשה, התלויה ועומדת זה קרוב לשנתיים.

17

18 בקשת הנתבעת 14 לסילוק על הסף

19 5. לאחר שבחנתי את עמדות הצדדים, מצאתי שיש לקבל את הבקשה. כפי שטוענת הנתבעת
20 14, בעניינה קיים מעשה בית דין בשל תביעה קודמת שהגישו התובעים 1-2 בבית משפט זה
21 (ת"א 43501-10-14. להלן "ההליך הקודם"). היא הוכרעה בפסק דין מיום 29.12.16, שניתן
22 בהתאם להסכמת הצדדים לפי סעיף 79א לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-
23 1984. הנתבעת 14 חויבה בפסק הדין לשלם פיצוי בסך 48,000 ₪ וכן הוצאות משפט ושכר
24 טרחת עורך דין בסך 10,000 ₪.

25 6. ההליך הקודם עסק בין היתר באותן עילות בהן עוסקת התביעה הנוכחית: בהליך הנוכחי
26 עותרים התובעים לפיצוי בגין נזקים שכנטען נגרמו בשני אירועי תקיפה והתנכלות
27 שהתרחשו בדירת מגוריהם ביום 14.4.11 ובלילה שבין 16.4.11-17.4.11 (להלן "האירועים
28 מאפריל"). במסגרת זו נטען בין היתר למחדלי הנתבעת 14, בדגש על כישלון משטרתי להגיע
29 לאירועים בזמן ולספק לתובעים הגנה בפני אלה שכנטען התנכלו להם ופגעו בהם וברכושם.
30 נטען לנזקי גוף ורכוש שנגרמו לתובעים כתוצאה מאירועים אלה. אציין כי הגם שבכתב
31 התביעה תוארו התרחשויות נוספות, הרי שעילות התביעה עוסקות בשני האירועים

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 18-04-18904

תיק חיצוני:

- 1 מאפריל, ובישיבת קדם המשפט אף נשאל ב"כ התובעים והבהיר כי כך הדבר, וכי
- 2 ההתרחשויות הנוספות תוארו בכתב התביעה אך "כרקע להשלמת התמונה" (פ/2 ש' 17-19).
- 3 7. מעיון בכתב התביעה בהליך הקודם עולה, כי התביעה שנדונה שם עסקה באותן עילות:
- 4 היא עסקה בשני האירועים מאפריל, וכן באירוע שלישי שהתרחש באוקטובר 2011 (להלן
- 5 "האירוע מאוקטובר"). היא הופנתה כלפי הנתבעת 14 ונתבע נוסף, ונטען בה למחדלי
- 6 המשטרה בטיפול באירועים האמורים.
- 7 בישיבת קדם משפט שנערכה בהליך הקודם ביום 9.10.16 הוצעו לצדדים שני מתווים, שלפי
- 8 הראשון שבהם יוסמך בית המשפט להכריע בתביעה לפי סעיף 79א הנזכר לעיל, ולפסוק
- 9 פיצוי במסגרת תחום שנקבע שם וזאת "על יסוד כלל החומרים שלפניו וטיעון קצר בכתב...".
- 10 התובעים 1-2, שיוצגו בהליך הקודם בידי עו"ד בן גביר, הסכימו לכך (פ/5). בהמשך
- 11 הסכימה גם הנתבעת, הוגשו טיעונים וניתן פסק הדין הנזכר לעיל.
- 12 8. המדובר במעשה בית דין מסוג "השתק עילה", הקובע כי "...מקום שתביעה נדונה לגופה
- 13 והוכרעה על-ידי בית-משפט מוסמך, שוב אסור להיזקק לתביעה נוספת בין אותם צדדים או חליפיהם,
- 14 אם זו מבוססת על עילה זהה" (ע"א 246/66 קלוז'נר נ' שמעוני (18.10.68)). "המבחן שעל-פיו
- 15 מוכרעת שאלת קיומו של השתק עילה הוא מבחן זהות העילה. כדי לקבוע אם קיימת זהות בין מערכת
- 16 העובדות בשני ההליכים יש לבחון את כתבי התביעה, ולעניין זה לא חייבת להיות זהות מוחלטת
- 17 ביניהם, אלא השאלה היא אם היה בידי התובע לרכז בתובענה הראשונה את כל טענותיו הנוגעות
- 18 למעשה הנטען" (רע"א 6830/00 ברנוביץ' נ' תאומים (1.7.03)). בחינה זו מעלה מסקנה
- 19 ברורה, לפיה קיים מעשה בית דין כלפי הנתבעת 14 בנוגע לעילות התביעה מושא הליך זה.
- 20 9. בניסיון לשנות מסקנה זו העלו התובעים מספר טענות. לאחר בחינה, לא אוכל לקבל:
- 21 10. טענה ראשונה נובעת מן האמירה שנכתבה בפסק הדין בהליך הקודם, לפיה התובעים שם
- 22 "הסכימו למקד את טענותיהם באירוע השלישי, כאשר הטענות ביחס להתנהלות הנתבעת 1 באירועים
- 23 שקדמו לו יישקלו כרקע לאירוע השלישי ולטענה בדבר התרשלות הנתבעת 1 בקשר אליו".
- 24 "האירועים שקדמו לו" הם האירועים מאפריל. על רקע זה נטען, כי פסק הדין אינו בבחינת
- 25 מעשה בית דין בנוגע לשני האירועים מאפריל, ובכלל זה כי לא ניתנה בהליך הקודם הוראה
- 26 מפורשת על דחיית התביעה בנוגע לאירועים אלה.
- 27 11. לא ניתן לקבל טענה זו, בה גלומה פרופוזיציה לפיה העילות בנוגע לאירועים מאפריל נמחקו
- 28 בהליך הקודם, באופן המאפשר לתבוע בגין מחדש.
- 29 פרופוזיציה זו אינה הולמת את ההתרחשויות בהליך הקודם. העיון מעלה, כי במסגרת אותו
- 30 הליך לא הוסכם למחוק את האירועים מאפריל ולהותיר את בירור הטענות לגביהם
- 31 להתדיינות מאוחרת, אלא כי התובעים שם הסכימו שלא ייפסקו לטובתם פיצויים בגין

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 18-04-18904

תיק חיצוני:

- 1 אירועים אלה, וזאת במסגרת מתווה מוסכם בו הסכימו הצדדים כי ייפסק פיצוי בגין
2 האירוע מאוקטובר ואילו האירועים המוקדמים יותר מאפריל יישקלו כרקע לבחינת
3 התרשלות המשטרה בטיפול באירוע מאוקטובר. התובעים ויתרו אפוא על פסיקת פיצוי
4 בגין האירועים מאפריל, וזאת כחלק מן ההסכמות.
- 5 הדבר עולה מן הציטטה שהובאה לעיל מפסק הדין בהליך הקודם, אודות תוכן ההסכמות
6 שגובשו שם. הוא עולה גם מהשלמת טיעון שהגישו התובעים בהליך הקודם, ביום 1.12.16.
7 זו הוגשה במסגרת המתווה המוסכם, והם ציינו בה כי קיבלו את המלצת בית המשפט לפיה
8 האירועים מאפריל "המפורטים בכתב התביעה... ישמשו אך כרקע" (פסקאות 2-3 להשלמת
9 הטיעון). דברים דומים השמיע ב"כ התובעים באותו הליך, עו"ד בן גביר, בפרוטוקול
10 הישיבה מיום 9.10.16, לפיהם "שמענו את דברי בית המשפט בקשב רב, אנו מסכימים שעיקר
11 הכובד בהליך הזה הוא האירוע השלישי כך ראינו את זה בתחילת ההליך..." עמדה זו נומקה בהמשך
12 בהתייחס בין היתר לקשיים ראייתיים (פ' 4 ש' 12-26).
- 13 על כי דובר בויתור על פסיקת פיצוי בגין האירועים מאפריל, ולא בהותרתם להתדיינות
14 עתידית, ניתן ללמוד גם מן האופן בו התייחס ב"כ התובעים בהשלמת הטיעון שהוגשה
15 בהליך הקודם, להסכמת התובעים בנושא: "אודה ולא אבוש. לא בלב קל הסכמנו שההתרשלות
16 המאוד חמורה תשמש רק כרקע להבנת התמונה הכללית באירוע מספר 3". אלה דברים המלמדים
17 על ויתור. בהמשך הוסיף עו"ד בן גביר והמחיש את הויתור באמצעות טענות רבות כנגד
18 התנהלות המשטרה באירועים מאפריל, המקבילות לטענות שהועלו בהליך הנוכחי, וסיכם
19 תוך הצגת הסבר להסכמת התובעים להתמקד באירוע מאוקטובר, שעניינו בטיב הפגיעה:
20 "כפי שסוכם... הדברים ישמשו כרקע לרשלנות החמורה באירוע השלישי שבו כבר לא היה מדובר
21 בפגיעה ברכוש אלא בנפש". לצד זה תוארה מתקפה פיזית אכזרית כלפי התובע 1 באירוע
22 מאוקטובר.
- 23 13. כל אלה מציגים הסכמה שלא ייפסק פיצוי בגין האירועים מאפריל, תוך הותרתם כרקע
24 עובדתי רלבנטי לשקילת התרשלות המשטרה בנוגע לאירוע מאוקטובר. מסקנה זו עולה גם
25 מהנמקת בית המשפט בפסק הדין בהליך הקודם. בית המשפט פירש כי בהכרעתו שקל את
26 כל החומרים שהונחו בפניו לרבות בנוגע לשני האירועים מאפריל, וכי העובדה שבית
27 התובעים היה מוקד לפגיעה משמעותית באירועים מאפריל השפיעה על הכרעתו (עמ' 2 ש'
28 8-9).
- 29 14. עמדה זו של התובעים בהליך הקודם, במסגרת הסכמה שגובשה שם, מחייבת אותם
30 כמעשה בית דין. הלכה היא, ש"כאשר פסק דין ניתן בהסכמה, הרי שככל הסכם שנערך בין הצדדים,
31 מעוצב תוכנו של פסק הדין על ידם. בכך יש בכוחם של הצדדים אף להשפיע על כוחו המחייב של פסק
32 הדין כמעשה בית דין בהתדיינות אחרות ביניהם. הסכמת בעלי הדין, שאושרה בפסק דין, מועילה

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 18-04-18904

תיק חיצוני:

- 1 לסיומה של ההתדיינות הנוכחית ומשפעת גם על התדיינויות נוספות ביניהם בגין אותה עילה" (בש"א
2 (מח' י-ם) 2671/06 **בנק מזרחי נ' א.ו.ר. עבודות** פסקה 14 (31.10.06)). לפסק דין המאמץ
3 הסכמה אופי מעורב, הכולל הן היבט הסכמי והן היבט של הכרעה שיפוטית. אין בכך לגרוע
4 מתוקפו המחייב, והדברים אמורים גם בהתניה מוסכמת על צדדים אשר מונעת התדיינות
5 נוספות ביניהם בעתיד. התניה שכזו "תופסת ככל התנאה הסכמית אחרת, כפוף, כמובן, לאפשרות
6 ביטולו של ההסכם, ועימו פסק הדין שנתן לו גושפנקא שיפוטית, על-פי אחת מן העילות החוזיות של
7 פגם בהתקשרות או של הפרת התחייבותו של הצד שכנגד על-פי ההסכם. כעיקרון, יכבד בית-המשפט
8 את ההסכם בין הצדדים, בפרט כאשר התנאה הבאה למנוע התדיינות עתידית ביניהם אף משרתת את
9 האינטרס התועלת שמאחורי כלל מעשה בית דין..." (נ' זלצמן **מעשה בית דין בהליך אזרחי** 342
10 (1991). ראו גם ע"א 7379/18 **יצחקי נ' יצחקי** (18.12.19)).
- 11 ניתוח זה אינו משתנה כשמדובר בפסק דין שניתן על דרך הפשרה לפי סעיף 79א לחוק בתי
12 המשפט (רע"א 682/97 **לבייב נ' גילר** (20.6.07) והמקורות הנזכרים שם). כך בפרט בענייננו,
13 בו ניתן פסק הדין במסגרת מתווה מוסכם שכלל ויתור כאמור.
- 14 15. לבסוף, להעדרה של קביעה מפורשת בפסק הדין שניתן בהליך הקודם, הדוחה את התביעה
15 בנוגע לאירועים מאפריל, אין כדי לשנות מן המסקנה המתגבשת. לא אחת אין בפסקי דין
16 המאמצים הסכמות שבין צדדים קביעות מפורשות אודות דחיית כל עילה ועילה. הדגש
17 הינו על טיבה של הסכמת התובעים בהליך הקודם. לעניין זה יפים הדברים הבאים:
- 18 "פסק הדין היוצר – לפי הטענה – השתק עילה בענייננו, הוא פסק-דין המאשר הסכמה של הצדדים
19 להתדיינות. מטבע הדברים, פסק דין כזה איננו מבוסס על הכרעה שיפוטית עניינית בסכסוך
20 שנתגלע בין הצדדים... ועיצובו עשוי להיות מושפע משיקולים שונים של בעלי הדין, אשר אינם
21 תואמים בהכרח את הפתרון שאליו היו מובילים הכללים המשפטיים הרלוואנטיים. חרף שוני זה
22 בין פסק-דין בהסכמה לבין פסק דין 'רגיל' ניתן לכללי ההשתק, על ענפיהם השונים, תוקף גם
23 בנסיבות שבהן יושב סכסוך על ידי פסק דין בהסכמה... ביסוד גישה זו עומד השיקול של סופיות
24 הדיון: משניתנה גושפנקא שיפוטית להסכמת הצדדים בדבר הדרך ליישוב הסכסוך,
25 שוב אין מקום לאפשר להם להחזיר את הגלגל אחורנית ולפתוח מחדש את חזית
26 המריבה, שאם לא כן, יהיה בכוחו של פסק הדין למלא את התכלית שלה נועד, קרי – יישובם
27 הסופי של סכסוכים" ע"א 601/88 **עייזון המנוח רודה נ' שרייבר** פסקה 6 (15.4.92).
28 (ההדגשה הוספה).
- 29 16. כל אלה מחייבים את התובעים לויתור לו הסכימו בהליך הקודם, כחלק מהמתווה שגובש
30 שם ושהניב להם פסיקת פיצוי. ויתור זה מקים מניעות מפני הגשה מחדש של תביעה כנגד
31 הנתבעת 14 בעילות הנוגעות לאירועים מאפריל.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 18-04-18904

תיק חיצוני:

17. טענה שניה שהעלו התובעים היא כי ההליך הקודם הוגש בידי התובעים 1-2, ואילו בהליך
הנוכחי הם תובעים גם כאפוטרופסים בשם ילדיהם, הם התובעים 3-8 (פיסקה 4 לתגובת
התובעים).
18. גם טענה זו לא יכולה להתקבל. מטרותיו של כלל מעשה בית דין הוא למנוע התדיינויות
מרובות באותו עניין, על בזבוז משאבי הציבור הכרוך בכך, ההטרדה החוזרת של בעלי הדין
באותן סוגיות, והפגיעה בעקרון סופיות הדיון. לצורך הגנה על תכליות אלה, עוצבו בפסיקה
כללים שנועדו למנוע עקיפה של הכלל בדרך של פיצול מלאכותי. כך נפסק, כמצוטט לעיל
מעניין **ברנוביץ'**, כי על תובע למקד בתביעה אחת את כל טענותיו אחרת יהא מנוע
מלהעלותן בהליך עתידי. עוד נפסק, כי המינוח "בעל דין" לעניין תחולתו של מעשה בית דין
עשוי לחבוק גם מי שמצוי עם צד ישיר להליך קודם ביחסי קרבה משפטית:
- "הרעיון, שלפיו, למרות חוסר הזהות בין בעלי הדין, קיימת זהות אחרת מבחינה משפטית, שדי בה
כדי להשתיק את ה'קרוב לעניין' הורחב בפסיקתו של בית-משפט זה, בעקבות ההלכה הפסוקה
בארצות-הברית, ויש ואנו מרחיבים תחולתו של השתק עקב מעשה-בית-דין, ומשתיקים אדם, שלא
היה בעל-דין במשפט קודם, כאשר הצדק מחייב זאת (ע"א 440/70, ע"א 718/75, ע"א 165/76).
'קרבת עניין' (privity) כזאת קיימת כאן, תרתי משמע, מכוח העובדה, שהמעוררים הם הורי אביה
של המשיבה, על כך לא נמצאו עוררים, ובנסיבות העניין הצדק מחייב, שאותו מעשה בית-דין, שנוצר
בין המשיבה לבין בנם, ישתיק גם אותם" (ע"א 431/80 **רוזנברג נ' חזן**, פסק דינו של השופט
בייסקי (25.3.81)).
- "כבר נמצא ביסוס בהלכה הפסוקה להשקפה כי 'בעל דין זהה... הוא גם מי שעומד ביחסי 'קרבה
משפטית' עם בעל דין... אם כחליפו בזכות או כמי שבא מכוחו בדרך אחרת' (זלצמן, בעמ' 367-368;
ענין סקורניק, בעמ' 33; ענין צוריאנו, בעמ' 689; קרייני, בעמ' 497). 'הקרבה המשפטית'
נתפסת כקירבה 'עניינית' המקיימת 'קשר של ממש' לעניינו של בעל דין העומד מאותו צד של
המתרס כנגד בעל הדין המשותף לשני ההליכים (זלצמן, בעמ' 376-378; ע"א 9551/04 אספן
בניה ופיתוח בע"מ נ' מדינת ישראל, פסקה 19 ([פורסם בנבו], 12.10.2009), ע"א 9647/05 פוליבה
בע"מ נ' מדינת ישראל אגף המכס ומע"מ ומשרד המסחר, פסקה 35 לפסק דינה של כב' השופטת
ארבל ([פורסם בנבו], 22.7.2007) (להלן: ענין פוליבה)). קרבה משפטית זו יכולה להיווצר, בין
היתר, בזכות קשרים משפחתיים או מסחריים עם בעל הדין הקודם, מכוח נציגות, או מכוח
זיקה משותפת לענין כספי משותף (מיכאל בן-יאיר 'הרחבת תחולתו של מעשה בית דין על
מי שלא היה צד להליך קודם' ספר יצחק כהן, עמוד 304 (1989); ענין צוריאנו, פסק דינה של
הנשיאה ביניש, בעמ' 690 ו-697). המבחן לענין זה, נעוץ בשאלה האם מצויים שיקולי
מדיניות משפטית המצדיקים השוואת מעמדו של זר למעמדו של בעל דין בהליך קודם,
וקשירתו לתוצאותיו (זלצמן, בעמ' 376-378; ענין פוליבה, פסקה 34 לפסק דינה של השופטת
ארבל)" (ע"א 8765/07 **פז נ' שושני** פסקה 25 (27.12.10)).
19. בעניינו קיימת הצדקה מלאה למנוע התדיינויות חוזרות בעילות כלפי הנתבעת 14, הפעם לא
בשם התובעים 1-2 אלא בשם ילדיהם. התובעים 1-2 הגישו תביעה בהליך הקודם, בין היתר

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 18-04-18904

תיק חיצוני:

- 1 בעילות האמורות והחליטו, כמפורט לעיל, לוותר על פסיקת פיצוי בגין. לא הוצג כל הסבר
2 מדוע לא כללו בהליך הקודם גם את ילדיהם כתובעים, או מניעה שהייתה להם לעשות כן.
3 בהקשר זה יש לעמוד גם על טיב טענות התובעים: אלה עוסקות במעשי התנכלות לבני
4 המשפחה ולרכושם באירועים מאפריל, שהתרחשו כנטען בדירת מגוריהם המשותפים.
5 אציין, ראשית, כי לפי תיאורי התובעים באירוע המאוחר בזמן שהתרחש בליל ה-11.4.16
6 בני המשפחה לא שהו בדירתם, והנזק שנגרם כנטען הוא נזק לרכוש התובעים, שנתבע
7 במלואו בהליך הקודם על יסוד ראיות מקבילות. לא הוצג ואיני רואה כל טעם להבדיל
8 לעניין זה את הילדים, שלא נטען כי החזיקו ברכוש משלהם שנפגע באירוע.
9 נותר אפוא האירוע המוקדם בזמן, מיום 14.4.11. לעניין זה יש ממש בטענת הנתבעת 14
10 בתגובתה לתגובת התובעים, לפיה עניינם של ילדי התובעים 1-2 נכרך בהליך הקודם. טענות
11 התובעים הוצגו בהליך הקודם תוך התייחסות חוזרת ונשנית לעניינם של הילדים ולא אך
12 לעניינם של ההורים:
13 בהצגת הצדדים בכתב התביעה המתוקן בהליך הקודם נזכר כי התובעים 1-2 הם הורים
14 לשישה ילדים (פיסקה 5), ובתיאור האירוע מיום 14.4.11 נטען כי התובע 1 כלל לא נכח
15 בדירה וממילא שלא הותקף או נפגע באירוע. האירוע הנדון עסק אפוא בתובעת 2 ובששת
16 ילדיה, והם שהותקפו כנטען (שם, פיסקה 14). במסגרת זו הוצג תיאור מפורט הכולל
17 התייחסות חוזרת לפגיעה בילדים: נטען כי בנם הבכור של התובעים 1-2 ספג השלכה של
18 תבניות ביצים ואף הפיכת מקרר עליו (שם, פיסקה 15), כי הפורעים שפכו נפט על התובעת
19 2 ועל הילדים ואיימו להצית את הדירה (שם), כי הפורעים איימו על מי שניסו לסייע לבני
20 המשפחה (שם, פיסקה 18), כי חיי התובעת וילדיה היו בסכנה בשל דלקה (שם, פיסקה 19),
21 כי ניצלו בשל פעולות מכבי האש (שם, פיסקה 20), וכי שניים מהילדים והתובעת הובהלו
22 לבית חולים (שם, פיסקה 23). בתיאור התרחשויות המשטרה בטיפול באירוע זה נטען שהיה
23 עליה לחלץ את בני המשפחה (שם, פיסקה 38), והעתירה לסעד כספי נשענה על כלל העילות
24 הנטענות, לרבות הטענות הנוגעות לאירוע מיום 14.4.11 (שם, פיסקה 104). בראיות שצורפו
25 לכתב התביעה אף נכללו ראיות אודות הפגיעה בילדים – מסמכים רפואיים על פינויים
26 באמבולנס של התובעים 3 ו-7 ועל הטיפול בהם בבית החולים "שערי צדק".
27 עוד אציין, כי בפסק הדין בהליך הקודם ציין בית המשפט כי בהכרעתו שקל את כל הראיות
28 שהוצגו בפניו, לרבות את המסמכים הרפואיים (פיסקה 3 לפסק הדין), והתייחס לאירוע
29 הראשון (כאמור, כ"רקע" בהתאם להסכמת הצדדים) ככולל תקיפה של התובעים 1-2 ושל
30 "אחרים" (פיסקה 1).
31 20. על רקע כל אלה, צודקת הנתבעת 14 כי עניינם של הילדים נכרך בהליך הקודם. יצוין כי גם
32 בכתב התביעה בהליך הנוכחי מצויים תיאורים דומים של האירוע מיום 14.4.11 – ולמשל

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 18-04-18904

תיק חיצוני:

- 1 תיאור הפגיעה בבן הבכור באירוע הראשון לרבות באמצעות מקרר, בפיסקה 12 לכתב
2 התביעה, או פינוי האם ושניים מהילדים לבית החולים (שם).
- 3 21. הן הקרבה המשפחתית של ההורים וילדיהם, הן מהות האירוע הראשון בזמן העוסק
4 בפגיעה באם ובילדיה ואשר מעצים את משקלה של הקרבה המשפחתית, והן כריכת עניינם
5 של הילדים בהליך הקודם כמובא לעיל – כל אלה מחייבים לאפיין את הילדים (התובעים
6 3-8) כבעלי קרבה משפטית להורים (התובעים 1-2), המונעת תביעה נוספת בגין אותן עילות,
7 הפעם בשמם של הילדים. אפשר תביעה מעין זו יחטא למטרותיו של כלל מעשה בית הדין,
8 ובכלל זה יאפשר התדיינות חוזרת באותן סוגיות, שעניין בטענות להתרשלות המשטרה
9 בטיפול באירועים הנדונים, הטרדה חוזרת של הנתבעת 14 הגם שזו הסכימה בעבר להכרעה
10 על דרך הפשרה כדי לסיים את התביעה נגדה, ופגיעה בעקרון סופיות הדיון. לטעמי, יחטא
11 הדבר גם לעקרונות ההוגנות ותום הלב, משנראה כי מדובר בהתקשרות של צד להליך
12 בהסכמות שהניבו לו פסיקת פיצוי, ובהמשך ניסיון לעקפן באמצעות תביעה בשמו של אחר.
13 מנגד, לא הוצגה סיבה הולמת לאפשר התדיינות חוזרת, או הנמקה לטעם בשלו לא צורפו
14 התובעים 3-8 לרשימת התובעים בהליך הקודם.
- 15 22. אציין שאני ער לטענה בכתב התביעה בהליך הנוכחי, לנזקים נפשיים שנגרמו לתובעים 3-
16 8. לא די בטענה זו לגבור על השיקולים מנגד ולשנות ממסקנותי. גם לגביה לא הוסבר מדוע
17 לא הועלתה בהליך הקודם. עוד יש לתת את הדעת לכך שלכתב התביעה לא צורפה חוות
18 דעת רפואית או מסמכים רפואיים בנוגע לנזק נפשי של התובעים 3-8, וממילא שהתובעים
19 מנועים מלטעון לקיומו (תקנה 127 לתקנות סדר הדין האזרחי).

הכרעה

- 21
- 22 23. בקשת הנתבעת 14 מתקבלת, ולפי תקנה 101(א)(1) לתקנות סדר הדין האזרחי אני מורה
23 על דחיית התביעה נגדה על הסף.
- 24 24. בהינתן משך ההליך עד כה וההיקף המשוער של משאבים שנדרשו מהנתבעת 14, לרבות
25 להגשת כתב הגנה ובקשות ולניהול ישיבת קדם משפט, אני קובע כי התובעים יישאו
26 בהוצאותיה בסך 3,000 ₪. הסכום ישולם עד 15.5.20 אחרת יישא הפרשי הצמדה וריבית
27 כדין מהיום ועד לתשלום בפועל.
- 28

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 18-04-18904

תיק חיצוני:

1

2 25. המזכירות תשלח לצדדים. התובעים יפעלו בהתאם לאמור בפיסקה 3 לעיל, עד המועד
3 הנקוב שם.

4

5

6 ניתנה היום, י"ח ניסן תש"פ, 12 אפריל 2020, בהעדר הצדדים.

7

8

אוהד גורדון, שופט

9